

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členiek senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej, a JUDr. Aleny Adamcovej v právnej veci žalobcu: **J. K. M., S. zastúpeného JUDr. I. R., advokátkou, Š.** proti žalovanému: **Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky**, Nová ulica 13, Banská Bystrica, o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. I/223/3970-77374/2007/991545-r z 12. októbra 2007, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č.k. 7 S 107/2007-121 z 2. septembra 2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 7 S 107/2007-121 z 2. septembra 2009 **z m e ň u j e** tak, že rozhodnutie žalovaného č. I/223/3970-77374/2007/991545-r z 12. októbra 2007 **z r u š u j e a v e c v r a c i a** žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný **je povinný** zaplatiť žalobcovi trovy v sume 360,80 € na účet právnej zástupkyne žalobcu, v lehote 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom krajský súd zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 12.10.2007, č. I/223/3970-77374/2007/991545-r, ktorým žalovaný podľa § 48 ods. 4 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 511/1992 Zb.“) zamietol pre neodôvodnenosť odvolanie žalobcu proti platobnému výmeru Daňového úradu Košice V z 03.11.2006, č. 709/230/36922/06/ZIM – ktorým bol žalobcovi určený rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie február 2001 v sume 244 385 Sk na základe § 29 ods. 6 zákona č. 511/1992 Zb., keď daň uvedená v daňovom priznaní bola 48 151 Sk a daňová povinnosť zistená správcom dane podľa pomôcok vo výške 196 234 Sk a následne bol určený rozdiel dane vo výške 244 385 Sk.

Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva, že správne orgány v predmetnej veci postupovali v súlade s platnou právnou úpravou, a preto preskúmané rozhodnutia sú vecne správne a zákonné, pričom zodpovedajú zákonu aj po vecnej stránke. Podľa názoru súdu v správnom konaní bol dostatočne zistený skutkový stav a na jeho základe bol vyvodený aj správny právny záver. Žalovaný sa tiež dostatočným spôsobom vysporiadal so všetkými námietkami vznesenými žalobcom v podanom odvolaní, ako to vyplýva aj z dôvodov preskúmaného rozhodnutia žalovaného.

Krajský súd nepovažoval námietku žalobcu, že nebol osobou uskutočňujúcou zdaniteľné plnenie za dôvodnú. Žalobca ako súdny exekútor spĺňal podmienku uskutočňovania zdaniteľného plnenia podľa § 2 ods. 2 písm. b/ zákona č. 289/1995 Z.z. o dani z pridanej hodnoty (ďalej len „zákon č. 289/1995 Z.z.“), bol osobou podliehajúcou dani z pridanej hodnoty, a preto mohol byť správcom dane registrovaný za platiteľa dane z pridanej hodnoty na základe jeho žiadosti. Pokiaľ žalobca svoje tvrdenie opieral o znenie poznámky pod čiarou č. 2a k ustanoveniu § 2 ods. 2 písm. b/ zákona č. 289/1995 Z.z. v znení účinnom k 31.01.2001, súd uviedol, že poznámky pod čiarou podľa legislatívno-technických pokynov uvedených v prílohe č. 2 k Legislatívnym pravidlám (uzn. NR SR č. 511 z 18.12.1996 k návrhu Legislatívnych pravidiel tvorby zákonov publikované pod č. 19/1999 Z.z.) majú iba informatívny charakter. V poznámke pod čiarou totiž nemožno normatívnym

spôsobom určiť práva a povinnosti nad rámec právnej úpravy, ktorej sa poznámka pod čiarou týka. Skutočnosť, že spomínaná poznámka 2a obsahovala odkaz iba na zákon o znalcoch a tlmočníkoch však podľa názoru krajského súdu neznamena, že iné činnosti vykonávané podľa ďalších právnych predpisov ako napr. zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch, zákon SNR č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti, zákon č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní nemožno podriaďiť pod výklad ustanovenia § 2 ods. 2 písm. b/ zákona č. 289/1995 Z.z. Ani tvrdenie žalobcu, že žalovaný nebol oprávnený po uplynutí lehôt uvedených v § 30a ods. 7 zákona č. 511/1992 Zb. určiť daň podľa pomôcok, a preto žalobou napadnuté rozhodnutie je nezákonné, krajský súd nepovažoval za dôvodné, pretože na proces určenia dane podľa pomôcok sa lehoty podľa § 30a ods. 7 zákona č. 511/1992 Zb. v znení účinnom do 31.08.2007 nevzťahujú.

Z administratívneho spisu krajský súd zistil, že správca dane nebol počas kontroly bezdôvodne nečinný a žalobca zaujal k plneniu dôkaznej povinnosti pasívny postoj, preto správca dane dôvodne pristúpil k určeniu dane podľa pomôcok v súlade s ustanovením § 29 ods. 6 zákona č. 511/1992 Zb. Uviedol, že s prihliadnutím na zásadu proporcionality, ktorá predpokladá vyvážený výklad právneho predpisu medzi záujmom štátu reprezentovaného správcom dane a záujmom daňového subjektu, sa stotožnil s právnym názorom žalovaného, že v prípade, že daňový subjekt si svoju dôkaznú povinnosť nesplní a neposkytne potrebnú súčinnosť počas zákonných lehôt na vykonanie daňovej kontroly, vyplývajú pre daňový subjekt dôsledky z ustanovenia § 15 ods. 2 v nadväznosti na § 29 ods. 6 zákona č. 511/1992 Zb. Žalobcovu námietku týkajúcu sa nesprávneho doručovania oznámenia o pokračovaní začatej daňovej kontroly dňa 12.05.2006 JUDr. E. K., krajský súd nepovažoval za právne významnú, pretože žalobca sa dňa 12.05.2006 v sídle exekútorského úradu, kde mala daňová kontrola pokračovať, nenachádzal z dôvodu študijných povinností a neuskutočnenie daňovej kontroly uvedeného dňa nebolo dôsledkom nesprávneho doručovania listu, ale prekážkou na strane žalobcu. Doručovanie spomínaného listu JUDr. E. K. nemalo vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného. Protokol o určení dane podľa pomôcok bol prerokovaný dňa 31.10.2006, preto ani námietka žalobcu, že správca dane pri prerokovaní protokolu dňa 10.10.2006 nemal k dispozícii žalobcom podané vyjadrenie k protokolu, je nedôvodná.

Z uvedených dôvodov krajský súd dospel k záveru, že žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného ako aj správcu dane je v súlade so zákonom, a preto žalobu podľa § 250j ods. 1 OSP zamietol.

Proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý rozsudok považoval za nesprávny, pretože vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

Žalobca uviedol, že v období, za ktoré bol napadnutým rozhodnutím určený rozdiel dane z pridanej hodnoty vo výške 244 385 Sk za február 2001, nebol osobou podliehajúcou dani z pridanej hodnoty podľa ustanovenia § 4 ods. 4 zákona č. 289/1995 Z.z. v platnom znení.

Zdôraznil, že záver súdu I. stupňa o tom, že samotná registrácia je právnym dôvodom na to, aby bol žalobca považovaný za osobu podliehajúcu dani, neobstojí. Táto skutočnosť vyplýva zo znenia zákona č. 289/1995 Z.z. v znení platnom do 31.12.2001. Napadnuté rozhodnutie bolo vydané na základe výsledkov daňovej kontroly, resp. bolo vydané na základe určenia dane podľa pomôcok podľa § 29 ods. 6 zákona č. 511/1992Zb. Poukázal na skutočnosť, že rozhodnutie bolo vydané na základe nezákonného postupu, ktorý mu predchádzal, pričom je nesporné z obsahu spisu žalovaného, že zákonná lehota na vykonanie kontroly skončila dňa 25.05.2006.

Žalobca naďalej zotrval na názore, že daň určená podľa pomôcok bola určená nezákonne, keďže neboli splnené zákonné podmienky, ktoré zákon č. 511/1992 Zb. ustanovuje. Krajský súd napriek tomu, že skonštatoval, že nie je možné urobiť záver o tom, že by žalobca JUDr. E. K. splnomocnil aj na zastupovanie v daňovej kontrole, paradoxne skonštatoval, že aj situácia, keď oznámenie o výkone daňovej kontroly bolo doručované tejto na zastupovanie v daňovej kontrole nesplnomocnenej osobe, má byť pričítaná na ťarchu žalobcu. Zdôraznil, že je nesporné z obsahu spisu, že oznámenie o pokračovaní v daňovej kontrole dňa 12.05.2006 bolo doručované len tejto osobe.

Zásadnou skutočnosťou, ktorá bola predmetom sporu medzi daňovými orgánmi a sťažovateľom bolo posúdenie, či je možné vykonať u žalobcu daňovú kontrolu zamestnancami iného daňového úradu, než ktorý je správcou dane žalobcu.

Žalobca tento postup napádal vo svojich námietkach, aj vo svojej žalobe tvrdiac, že takýmto postupom bola uňho vykonávaná daňová kontrola, miestne nepríslušným správcom dane, resp. že postup daňového riaditeľstva bol v skutočnosti obchádzaním ustanovení zákona č. 511/1992 Zb. o miestnej príslušnosti v daňovom konaní (daňovej kontrole). Daňové riaditeľstvo argumentovalo tým, že podľa ustanovenia § 3 ods. 1 zákona č. 150/2001 Z.z., je daňové riaditeľstvo zamestnávateľom zamestnancov daňových orgánov a preto nedošlo k pochybeniu, ak kontrolu u sťažovateľa mali vykonávať osoby, ktoré síce neboli zamestnancom Daňového úradu Košice V, ale boli zamestnancami daňového riaditeľstva.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil, rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Zároveň navrhol, aby mu odvolací súd priznal náhradu trov konania, ktoré mu vznikli pred súdom I. stupňa vo výške 222,90 €, ako aj trov konania pred súdom II. stupňa vo výške 71,92 €, a to na účet jeho právnej zástupkyne vedený v S.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, ďalej len OSP) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa z dôvodov a v rozsahu uvedenom v odvolaní žalobcu (§ 212 ods. 1 OSP), postupom podľa § 250ja ods. 2 veta prvá OSP v spojení s § 250ja ods. 3 veta prvá OSP a následne potom, ako bolo oznámenie o vyhlásení rozsudku vyvesené na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu SR www.nsud.sk verejne dňa 1. júla 2010 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.), vyhlásil vo veci rozsudok, ktorým zmenil napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach, a zrušil rozhodnutie žalovaného podľa § 250j ods. 2 písm. e/ OSP z dôvodu, že v konaní bola zistená taká vada, ktorá môže mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Z obsahu pripojeného administratívneho a súdneho spisu odvolací súd zistil, že Daňový úrad Košice V vydal dňa 03.11.2006 platobný výmer č. 709/230/36922/06/ZIM, ktorým podľa § 44 ods. 4 zákona č. 511/1992 Zb. určil rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie február 2001 vo výške 244 385 Sk, ktorý bol určený na základe pomôcok podľa § 29 ods. 6 zákona č. 511/1992 Zb., keď žalobca neumožnil správcovi dane vykonať daňovú kontrolu. O určení dane podľa pomôcok správca dane vyhotovil protokol č. 709/320/29604/2006 zo dňa

04.09.2006, ktorý bol žalobcovi doručený dňa 27.09.2006 a prerokovaný bol dňa 31.10.2006.

Žalovaný napadnutým rozhodnutím č. I/223/3970-77374/2007/991545-r zo dňa 12.10.2007 ako nedôvodné odvolanie žalobcu proti platobnému výmeru zamietol, keďže v rozhodujúcom období žalobca ako súdny exekútor bol daňovým subjektom – platiteľom dane podľa § 2 ods. 2 písm. b/ zákona č. 289/1995 Z.z. zákona o dani z pridanej hodnoty, pretože uskutočňoval zdaniteľné plnenia ako fyzická osoba v rámci činnosti vykonávanej podľa osobitného predpisu a to zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (exekučný poriadok).

Z obsahu spisu vyplýva, že okrem iných skutočností bolo medzi účastníkmi konania sporné posúdenie otázky, či bolo možné u daňovníka – žalobcu vykonať daňovú kontrolu zamestnancami iného daňového úradu, než ktorý je jeho správcom dane.

Uvedenú námietku žalobca uplatnil už v inom súdnom konaní, ktoré bolo právoplatne skončené na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp.zn. 3SžoKS 43/2006.

Dňa 13.03.2008 bola prijatá na ďalšie konanie sťažnosť J. K. M. uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. II. ÚS 118/08-26 zo dňa 13.03.2008. Sťažnosťou namietal porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len Ústava) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 prvej vety Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len Dohovor) v konaní vedenom na Najvyššom súde SR pod sp.zn. 3SžoKS 43/2006.

Z dôvodov uvedených v sťažnosti okrem iného vyplýva, že riaditeľ Daňového úradu Košice V vydal dňa 11.04.2005 poverenie na výkon opakovanej kontroly sp.zn. 709/320/11004/2005, ktorým poveril tri pracovníčky Daňového úradu Prešov I vykonaním kontroly dane z pridanej hodnoty u sťažovateľa. Oznámeniami Daňového úradu sp.zn. 709/320/11453/05/KLE zo dňa 13.04.2005 a sp.zn. 709/320/1451/05/KLE zo dňa 13.04.2005 bolo sťažovateľovi dané na vedomie, že kontrola sa začne 16.05.2005 a že ju vykonajú uvedené pracovníčky Daňového úradu Prešov I.

V predmetnom náleze č.k. II. ÚS 118/08-61 zo dňa 10.12.2009 Ústavný súd SR rozhodol, že Najvyšší súd SR v konaní vedenom pod sp.zn. 3SžoKS 43/2006 porušil základné právo J. K. M. na inú právnu ochranu na inom orgáne Slovenskej republiky a na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy podľa článku 46 ods. 1 a 2 Ústavy. Zároveň rozhodol, že rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3SžoKS 43/2006 zo dňa 27.09.2006 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

Dôvodom takéhoto rozhodnutia bolo, že podľa názoru ústavného súdu súčasťou zákonom ustanoveného postupu pri domáhaní sa práva na inom orgáne Slovenskej republiky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je i právo účastníka daňového konania, aby v jeho veci konal miestne príslušný správca dane tak, ako je to definované v ustanovení § 3 ods. 1 zákona o správe daní. A preto ak má dôjsť k zmene miestnej príslušnosti, musí sa tak stať iba z dôvodov uvedených v zákone a iba postupom uvedeným v zákone. Jedným z dôvodov zmeny miestnej príslušnosti je aj prípad, keď sú všetci zamestnanci správcu dane vylúčení.

Správca dane koná prostredníctvom svojich zamestnancov. Z tohto pohľadu nie je podstatné, že zamestnávateľom zamestnancov správcu dane nie je samotný správca dane, ale daňové riaditeľstvo. V konečnom dôsledku to znamená, že miestne príslušný správca dane vystupuje v daňovom konaní prostredníctvom svojich zamestnancov. Totožnosť správcu dane pre účely vymedzenia miestnej príslušnosti je preto daná aj totožnosťou jeho zamestnancov.

Riaditeľ daňového úradu nepovažoval za možné vykonať daňovú kontrolu u sťažovateľa prostredníctvom svojich zamestnancov vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľ spochybnil ich nezaujatosť. Napriek tomu však nepostupoval tak, že by boli títo zamestnanci vylúčení z daňového konania postupom podľa § 24 ods. 5 zákona o správe daní, ale bez takéhoto rozhodnutia, *poveril so súhlasom daňového riaditeľstva vykonaním daňovej kontroly zamestnancov iného daňového úradu.*

Vo všeobecnosti možno konštatovať, že ak účastník konania vedeného podľa zákona o správe daní, spochybní nezaujatosť všetkých zamestnancov orgánu verejnej správy, nemá orgán verejnej správy možnosť výberu, ako bude ďalej postupovať. Je totiž povinný postupovať spôsobom, ktorý je pre takýto prípad zákonom o správe daní predpísaný. To znamená, že o námietke zaujatosti všetkých zamestnancov musí byť rozhodnuté v zmysle § 24 ods. 5 zákona o správe daní. Nie je možné tento postup

obísť tak, že bez rozhodnutia o námietke sa dotknutí zamestnanci orgánu verejnej správy fakticky vylúčia z konania a nahradia sa zamestnancami iného orgánu verejnej správy podriadeného tomu istému vyššiemu orgánu verejnej správy, a to bez zmeny miestnej príslušnosti orgánu verejnej správy.

V tomto prípade senát Ústavného súdu Slovenskej republiky dospel k záveru, že postupom riaditeľa daňového úradu došlo k obídenu ustanovení § 3 a § 24 zákona o správe daní týkajúcich sa miestnej príslušnosti správcu dane a vylúčenia zamestnancov správcu dane z daňového konania. Formálne síce i naďalej konal miestne príslušný daňový úrad, avšak v skutočnosti daňovú kontrolu vykonávali zamestnanci iného daňového úradu, hoci miestne príslušní zamestnanci neboli z daňového konania vylúčení. Toto pochybenie nenapravili ani všeobecné súdy v rámci správneho súdnictva. Takýto postup je v priamom rozpore s ustanovením § 3 a § 24 zákona o správe daní a treba ho považovať za arbitrárny. Znamená vo svojich dôsledkoch porušenie základného práva sťažovateľa na inú právnu ochranu na inom orgáne Slovenskej republiky a na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy (bod 1 výroku nálezu).

V posudzovanej veci senát Najvyššieho súdu SR z obsahu pripojeného administratívneho spisu zistil, že poverením na výkon daňovej kontroly č. j.: 709/320/10991/2005 zo dňa 11.04.2005 riaditeľ Daňového úradu Košice V poveril vykonaním daňovej kontroly pracovníkov – kontrolórov Daňového úradu Prešov I, a to vykonaním daňovej kontroly dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie február až december 2001 u žalobcu.

Oznámením o výkone daňovej kontroly zo dňa 13.04.2005 č. 709/320/11451/05/KLE bolo žalobcovi oznámené, že výkon kontroly dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie február 2001 až december 2001 sa začne dňa 16.05.2005 o 09.30 hod v priestoroch exekútorského úradu Košice II, Hraničná č. 2, pričom výkonom daňovej kontroly sú poverení štyria pracovníci Daňového úradu Prešov I. Uvedené oznámenie o výkone daňovej kontrole bolo doručené JUDr. E. K. dňa 15.04.2005.

Poukazujúc na záver Ústavného súdu SR obsiahnutý v náleze č.k. II. ÚS 118/08-61 zo dňa 10.12.2009 – keďže predmetom súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutia žalovaného aj v tejto veci je rovnaká otázka, ktorou sa Ústavný súd

Slovenskej republiky zaoberal v predmetnom náleze – dospel Najvyšší súd SR v tejto veci k záveru, že v konaní pred daňovými orgánmi sa vyskytla taká vada, ktorá má vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, keďže na výkon daňovej kontroly boli poverení a daňovú kontrolu aj realizovali pracovníci iného daňového úradu než je príslušný správca dane žalobcu (§ 3 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb.). Záver ústavného súdu, že totožnosť správcu dane pre účely vymedzenia miestnej príslušnosti je preto daná aj totožnosťou jeho zamestnancov, čo riaditeľ Daňového úradu Košice V v tomto prípade nerešpektoval, preto je potrebné konštatovať, že daňová kontrola u žalobcu bola realizovaná v rozpore so zákonom. Správca dane nepostupoval tak, že by boli namietaní zamestnanci daňového konania vylúčení postupom podľa § 24 ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb., ale bez takéhoto rozhodnutia poveril so súhlasom daňového riaditeľstva vykonaním daňovej kontroly zamestnancov iného daňového úradu. Správca dane v tomto prípade mal rozhodnúť o námietke zaujatosti podanej voči všetkým zamestnancom v zmysle § 24 ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb., pričom postup, ktorý zvolil nekorešponduje so znením zákona, takýto postup nie je možné obísť oznámením, ktoré bolo vo veci vydané, že daňovú kontrolu vykonajú pracovníci iného daňového úradu.

Rešpektujúc závery ústavného súdu Najvyšší súd SR napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 7S/107/2007-121 zo dňa 2.09.2009 zmenil tak, že zrušil rozhodnutie žalovaného č. I/223/3970-77374/2007/991545-r zo dňa 12.10.2007 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

V ďalšom konaní bude úlohou žalovaného uvedenú vadu konania odstrániť a zároveň sa tiež vysporiadať sa aj s ďalšími námietkami žalobcu.

O trovách konania rozhodol odvolací súd podľa § 246c ods. 1 veta prvá OSP v spojení s § 224 ods. 2 OSP tak, že priznal žalobcovi, ktorý mal v konaní úspech právo na náhradu trov konania podľa § 250k ods. 1 veta prvá OSP. Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že žalobca si na náhradu uplatnil tieto trovy konania: súdny poplatok za žalobu 2000 Sk, t.j. 66,38 €, súdny poplatok za podané odvolanie 66,-€ a trovy právneho zastúpenia v prvostupňovom konaní za tieto úkony právnej služby: 05.11.2007 prevzatie a príprava zastupovania vo výške 1371 Sk, žaloba zo dňa 05.11.2007 vo výške 1371 Sk, žiadosť o odklad vykonateľnosti zo dňa 05.11.2007 uplatnenej vo výške ½ hodnoty úkony právnej služby, t.j. 686 Sk, režijný paušál vo výške 3x 178 Sk, celkom trovy právneho zastúpenia 3962 Sk + 19% DPH 753 Sk,

celkom trovy právneho zastúpenia na súde prvého stupňa vo výške 4715 Sk, pričom odmena za úkony právnej služby boli uplatnené i priznané v súlade s § 11 ods. 1 v spojení s §14 ods.1 písm. a/, c/ a § 14 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 14 ods. 5 a §16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len vyhláška) v znení účinnom v rozhodujúcom období, celkom 4715 Sk, t.j. 156,50 €. Trovy právneho zastúpenia v odvolacom konaní boli uplatnené takto: za 1 úkon právnej služby zo dňa 7.10.2009 – odvolanie vo výške 53,49 € a režijný paušál 1x 6,95 €, t.j. 60,44 + 19% DPH celkom 71,92 €. Súd uplatnené trovy právneho zastúpenia priznal žalobcovi podľa § 14 ods. 1 písm. c/ v spojení s §16 ods.3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. v uplatnenej výške.

Celkom boli priznané žalobcovi na náhradu tieto trovy konania $66,38+66+156,50+71,92 = \underline{360,80 \text{ €}}$.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave dňa 1. júla 2010

JUDr. Eva Babiaková, CSc., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Nikoleta Adamovičová